

דוד בובטס

אמונת הצייר

סינט איקס
זרועו באלכסון
הצ'לוב יד ו
רגל
פה ושם
אמו
מרפק כתר
לשמאל ולמיין
פאסיון ונסיון
בזיג ו
זג קדוש טמא.

זה פשוט

תפנה שמאלה
או ימינה
לך
אל תהיה מול
תמשיך
כל הזמן תמשיך
קח הורים
קח חברים
שא אשה
לדלים שיכסו אותך
שיעמדו בינך
ובין

עוברים ושבים

הולכים כבעלי הבית בארץ שסביהם חלמו
והוריהם עשו בה צעד בהסוס או בעיטה.
מהר, עם כוס קפה מנר,
לפגישה עם הקרירה.
נתלים בתפוח הגדול מתוך הבנואה הקטנה,
עד שזירקו אותם כחרצן
איש אינו מישיר מבט,
לכל ימעה.

שושנה קרבסי

משבר

מהפרחים הרקומים על שמלתך
מגרשים עכשו עלים,
שברי זגוגית הלב
ממדך על המדרכת.
כך נראה פרח במשבר,
אשה לבדה בשלכת.

שירתו

בא אלי בחלום
אבי
והוא תו
בגבל המלך דוד.
אנגז ממני אלו
כל שבאזני שר ולחש,
מזמורים ופיוטים אנדלוסיים,
לשירת בית המקדש.

השיר הראשון

השיר הראשון היה נדאי פשוט כמים,
זך כבהירות שמים,
נאגם בכף יד בין נשימה ללגימה,
דחוף כבהילותו של הצמא.

מתוך: נהר ושדים אין בו

מאיר גן אור

אבן גבירול

גם הבקר לא אצרח.
כל היום אכתב ואיש לא ידע על מה.
גופי יתמלא אותיות דלקתיות נסח
ימי הבינים בספרה. איש לא יקרא.
רופא המשפחה מאבחן מחלת עור
קשה, חסר בויטמין די וגם רגישות
יתרה לאור. לרגע הוא כלל אינו
מעלה בדעתו עד כמה
אני מזדהה עם ידידי
אבן גבירול.

אבן השדה

את שתיתך
חמורת הספר
מבקייע קולה
של אמא -
אתה לי מלון
אורחים, לעד
אניח בה.

*

דברים רבים, סמויים מעין הזולת,
מסיתים אותי אל דרך צדדית, אלמת
שאין בה לפנים ואין מאחור וכל
תנועת איבר מאיברי מפקעת
ממני, כבר אינה שלי, חיה
במנתק ככרבור ניר צחור,
משיט לעברי ממעשיה של
ימים אחרים. ואני מטה און
ערלה, כבדה, מנסה לאחז
בשיר אחרון, שמתנגן לו
אי שם ולא נשמע ברבים.

מתוך: כמה מופלא, כמה עגום